

שבת
שלום

פרשת חוקת

בפרשת 'מי מריבה', נגזר על מושיעם של ישראל שלא יזכה לבוא לארץ אלא למות במדבר. חטאו של משה לא היה במעשה או במחדל, אלא בכשלון הדור שהוא הנהיגו. גורל המנהיג לא ניתן להינתק מגורל מונהגיו וכשלון הדור שולל מן המנהיג את זכותו על המנהיגות.

משל למה הדבר דומה? כאשר ספינה נטרפת בים וטובעת כתוצאה מכוחות עליונים שאין הקברניט אחראי להם, אין הוא רשאי למלט נפשו אלא לאחר הצלת נוסעיו. שאם לא כן מחובתו לטבוע יחד עם ספינתו.

דור המדבר נידון כולו לכלות במדבר ודין המנהיג נחרץ כדין מונהגיו.

(מתוך שבע שנים של שיחות על פרשת השבוע-ישעיהו לייבוביץ')

פרשת שבוע – גדי סמואל

ימי החול		שבת פרשת חקת	
04:49←04:44	זמן תפילין / טלית	19:30	הדלקת נרות
06:00	שחרית א'	19:40	14:00 מנחה
06:45	שחרית ב' (בביה"כ)	06:45	שחרית א'
08:00	שחרית ג' (בצריף)	08:30	שחרית ב'
09:17←09:15	סוף זמן ק"ש	17:40	13:30 מנחה
13:15	מנחה א' (בחד"א)	14:15	מנחה (בני-עקיבא)
19:40	מנחה וערבית	17:10	לימוד "מדור לדור"
19:48←19:50	שקיעה	18:00	שיעור-הרב ארי
20:10	ערבית	20:27	צאת השבת

פרשת חוקת

לאורך הפרשות האחרונות מתגלגל סיפור לא קטן על מורל לאומי והשפעתו הרבה של עם ישראל הטרי בשדה הקרב, אשר מגיע לסופו השמח והמשכיל בפרשתנו.

כל עוד העם היה מאוחד סביב נושא הקמת המשכן, וכלם נרתמו למלאכה, הכל זרם על מי מנוחות, אך מיד בתום המאמץ המשותף, אשר דחק הצידה באופן זמני את הצרות הפרטיות של כל אחד, פתאום צפות ועולות כל הבעיות, מתחדשים התככים והמזימות, והעם שהגיע לגבהים אדירים בהר סיני ובחנוכת המשכן, יורד עכשיו אל חיי היום יום המוחוספסים, ואל הקשיים שבפרטים הקטנים.

"וַיְהִי הָעַם כְּמִתְאַנְנִים..." (במדבר, יא, א). מפרק יא ולאורך עשרה פרקים, יש רצף של אירועים שבהם העם מתלונן, מתמרד, נענש, ובאופן כללי עובר תקופה לא קלה. החל בתלונות חומריות, כדוגמת המאיסה של העם במן, התאוה לשליו, והצמאון למים אחר לכתה של מרים, דרך טענות יותר תרבותיות, כמו הקנאה של קורח במשה, והקנאה של יהושע למשה, האבל הכללי על כל המגפות והמכות בעם, והאבל על מות אהרון ומרים, ובתוך כל זה, הסיפור שמסכם את כל הלך הרוח של התקופה, סיפור המרגלים.

לכן, לא מפתיע שכשהעם נאלץ להתמודד מול מערכה צבאית, המורל של העם ברצפה, ואין אחדות, אז ה' ומשה בוחרים בצדק להימנע מעימות במצב שכזה, ולעקוף את אדום.

את ההזדמנות הזו מנסה לנצל הכנעני היושב בארץ. "וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ-עָרֹד, יֹשֵׁב הַנֶּגֶב, כִּי בָא יִשְׂרָאֵל, דֶּרֶךְ הָאֲתָרִים; וַיִּלְחֶם, בְּיִשְׂרָאֵל, וַיִּשָּׁב מִמֶּנּוּ, שְׁבִי" (במדבר, כא, א). כאן סוף סוף נוצר מצב המאלץ את העם להתאחד, ואכן, העם מצליח ליצור חזית אחידה כנגד האויב, וגם מנצח בקרב. אך הלכידות לא מחזיקה מעמד, ומיד אח"כ שוב תלונות ושוב נפש העם קצרה.

אך הפעם, במקום עונש קולקטיבי כמו מגיפה, העונש קצת יותר אישי. משהו שכל אחד מרגיש כאילו העונש מכוון אליו. נחש שהוא שרף, שהוא מלאך, שהוא שליח, שבה להעביר מסר ברור. הבריה השפלה, שזוחלת על גחון, שנחשבת לבזויה שבחיות, באה לתת מוסר, בעם החש עצמו עליון, המתנשא על המציאות. "וַיִּאָּמְרוּ חֲטָאנוּ, כִּי-דִבַּרְנוּ בַיהוָה וְנָבֵד" (במדבר, כא, ז) העם מתעשת, ומבין את חומרת מעשיו. גם הפתרון, בדמות נחש הנחושת, כאילו אומר לכל אחד, שכמו האשמה היא בו, גם הדרך להירפא נמצאת בכוחו. אם ישכיל להביט אל נחש הנחושת, אל מעבר לחומריות האישית, אל משהו שעד היום מהווה את סמל נצחון החיים על המוות, הרוח על החומר, יוכל להירפא מתחלואי צרות העין וקטנות הנפש.

וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל מַלְאָכִים (במדבר, כא, כא) עכשיו, בשונה מהמערכה מול אדום, שם משה היה זה ששלח מלאכים אל אדום, כאן עם ישראל מראה זקיפות קומה, ולא מהסס להשיב מלחמה כאשר סיחון יוצא לקראתו. גם כשאין זו מלחמת "אין ברירה", על העם לדעת מתי חשוב לשמור על המורל הלאומי, והיכן עוברים הקווים האדומים, הדורשים מאיתנו לשים את עצמנו בצד, ולהתגייס למעל הכלל.

שנוכה לעוד שנים ארוכות של שקט, אך עם זאת, שנמשיך לדעת להתאחד בעת צרה, ולהוכיח שחוסן אזרחי ומורל לאומי הם המפתח לאותו שקט מיוחל.

ברקאי אפרתי

סיכום וסיום *le seife* נות פצילות היל הרק

להיות גננת בקיבוץ זה ממש מקסים ומיוחד, זו אינה עוד גננת כמו כולם, כמו שיש עוד הרבה.

להיות גננת בקיבוץ וגם לגור באותו הקיבוץ זה הכי מיוחד וגם הכי... מתיש.

זכות גדולה היא להיות גננת של ילדים, שגם הייתי גננת של ההורים שלהם! כמובן להתבלבל ולהזכיר את השמות של כל האחים עד שמגיעים לשם הנכון. ולזכור לעוד הרבה שנים מתי חל יום ההולדת ומי הם סבא וסבתא והדודים...

להיות גננת בקיבוץ זה לדעת הכול ובזמן אמת. מה קורה? מה מתחדש? היכן הסערה הפילה עץ? מי נולד? או מי מאיתנו חלילה נפרד? ולדעת לתוך את כל המידע בצורה מותאמת לגיל הילדים.

זה לחוות את החגים שוב ושוב עם כל הלחץ והרצון שלא לפספס שום דבר. בנוסף ההכרח להמשיך ב"סדר יום" הרגיל: תפילה, ארוחות, חצר, טיול, חוגים, פינות משחק חופשי ויצירה חופשית. לחנך את הילדים לעצמאות, לחברות, לאהבת תורה וקיום מצוות, לקשר עם הקהילה בסעד.

לחוות את עונות השנה בכל החושים יחד עם הילדים. לטייל בשבילי הקיבוץ בכל יום, כמעט בכל מזג אוויר. לעבור ימים מתוחים מבחינה ביטחונית ולשדר תמיד ביטחון, שמחה ואופטימיות. להוביל את הצוות והילדים למקום מבטחים רגשי ופיזי.

להיות תמיד קשובה להורים ולסלוח להם גם כשהם מתקשרים, או פוגשים אותי בכל מקום, וחושבים שזה בדיוק הזמן המתאים לדבר איתי על ילדם המקסים שאצלי בגן!

לחגוג ימי הולדת אישיים ולהתוות קו צנוע של מסיבות, מתנות והופעות.

ולמה אני מספרת לכם את כל זה עכשיו?

כשהזמינה אותי ענת, בשבוע שעבר למסיבת הסיום, היה לי ברור שאבוא, מסיבת סיום "בגן שלי". גם בשבוע הקודם הוזמנתי ע"י אסתר לגן השני למסיבת סיום שלהם. איזו התרגשות אחזה בי כשנכנסתי למסיבה, פתאום הכול התעורר בי! אותן רגשות מיוחדים המתגלים בחגיגות אצל גננות, בהתרגשותן ממסיבות הסיום. למרות שהחלטתי לסיים בעצמי את עבודתי בגיל הרך, ההתרגשות הזו טבועה בדמי!

החלטתי לפנות את המקום לדור הבא, לגננות הצעירות ממני. הילדים צריכים גננת במיטבה. אם אני מרגישה שזה כבר לא אותו דבר - סימן שאני צריכה לסיים! משמח מאוד לראות דור המשך בדמות רונית קסלר וענת יפרח היקרות הממשיכות את דרכי. משמח שהן משתמשות בחלק מהדברים שעשיתי והשארתי אחרי בגנים.

מאחלת להן ולשאר צוותי הגנים בגיל הרך, ולשושי היקרה, שתהיינה להן שנים יפות מלאות סיפוק ויצירה. שתמשכנה להוביל את החינוך בגיל הרך במסורת סעד בצניעות, בשמחה והרבה אהבה!

רחלי פזא

פאָיִשֶׁ אַרְאָט בַּנְתִּיבוֹת: אַוֶּז יִנְוֹן בַּיִבֵּה

עם הקמת היישוב נתיבות, החל משה בן צבי לעבוד כמתנדב בנתיבות, ולאחר זמן גם בשכר. כבר משנת תשל"ג הוא הביא בנות שירות לאומי לנתיבות, ותרומתו למקום הייתה גדולה מאוד. כאות הוקרה למפעל זה קבל משה לפני שנים את 'יקיר העיר' נתיבות. השבוע בנות השירות הלאומי קיימו פגישה והזמינו גם את משה ששמח להצטרף. הבוקר (יום ד) דברתי אתו וקראתי לו את המכתב הבא. הוא התרגש מאד ובקש למסור להם שלום ותודה.

תּוֹנֵה

בס"ד יום שלישי כט בסיון תשע"ו

חנה שלום,

תודה רבה על הבאתו של מר משה בן צבי יקירנו למפגש עם ראש העיר נתיבות, בנות השירות הלאומי והאורחים מנתיבות.

התרגשנו מאד לראותו והבענו את הערכתנו ואהבתנו לאיש יקר וצנוע שכולו נתינה.

מאד מקווה ששמעו והרגישו ולו מעט ממה שנאמר.

מצורפות תמונות בהן מופיעים משה והמלווים. אנא העבירי למשה ולמשפחתו ולמלווים.

כמו כן, באתר עיריית נתיבות, למטה בהודעות הדובר - מופיעה כתבה ותמונות מהמפגש.

אשמח מאד אם תבדקו עם משה מה קלט מהמפגש ותשלחו אליי.

תודה והמשך יום טוב,

צפורה אבן - חייט בשט כולט.

אַרְצִי וַאֲרִיאֵל סַאֲסִי מֵלֵף טוֹב לַהּוֹלָדֵת הַבַּת
שְׂתַלְכּוּ מֵאֲנֹן לָרוֹב נַחַת וְשִׂמְחָה

לְשֵׁרָה רֵבֶלִין מֵלֵף טוֹב לַהּוֹלָדֵת הַנִּינָה
נְכֵדָה לְאַסְרָא ע"ה וְרוֹתִי תִבְדֵּל"א, בַּת לַהֲדָס וְחַסָּה רֵבֶלִין

לְיוֹכָבֵד אֵלֶף מֵלֵף טוֹב לַהּוֹלָדֵת הַנִּינָה
נְכֵדָה לְיוֹסֵף וְחַרָּה אֵלֶף, בַּת לְאַסְרָא וְחַרָּה אֵלֶף

לְיֵהוּדִית אֶפְשֵׁיין מֵלֵף טוֹב לַהּוֹלָדֵת הַנִּינָה
נְכֵדָה לְאַיִלָּנָה וְלִיצְקָה אֶפְשֵׁיין, בַּת לְאַסְתֵּר אֹרָה וְלִדָּוֶד אֶפְשֵׁיין

לפנינו

במלאת שלושים לפטירתה של סבינה, אחרי העלייה לבית העלמין, התכנסו במועדון חברים רבים לשמוע דברים לזכרה. על המסך רצו תמונות מחייה של סבינה, עם ילדיה נכדיה וכל מעשי ידיה המושקעים. הרב ארי נתן שיעור משניות ואחריו יצחק אמר דברים לזכר אמו. ידידו של יצחק ד"ר דורון לוריא דיבר על זיופים באומנות, הרצאה מרתקת, מלאה חוש הומור עם השלכות אקטואליות על עולם הזיוף שאינו נגמר ולא רק בעולם האומנות. ההרצאה שעסקה באומנות התאימה מאד לסבינה ע"ה שבמעשי ידיה יצרה אומנות וגם ההומור הזכיר לכולנו את סבינה ע"ה. הבחירה הייתה מאד מתאימה.

ענה ערוך

בימי הקיץ החמים - אחרי הצהריים במשק הילדים, אנחנו נעים!

מוזמנים בשמחה בין ארבע לשבע, לבוא לשעה של שלווה ונחת!

ההפנינג המסורתי במשק יתקיים בע"ה בימים שני עד חמישי י"א- י"ד באב (15-18/8)

בשאר הימים אפשר לבוא בשעות העבודה הרגילות, רוב הזמן פתוח.

הודעה חשובה לציבור

מיום שני, 11/07, ועד יום שלישי, 09/08, אהיה בחופשה בחו"ל.

להלן מחליפי בתחומי העיסוק השונים שלי:

- א. שרברבות - תיקונים בבתים פרטיים ובענפי: אלי סימון - 052-8694577
- ב. החלפות גז - מוישלה. נוהל הרישום כרגיל אצל יעקב פרידמן.
- ג. תברואה - אלי סימון - טיפול במלכודות זבובים. חולדות או נמלים - מוישלה.
- ד. כלבים משוטטים - דרך מוקד המועצה (לחייג 107 מטלפון קוי או סלולרי).
- ה. נחשים (שלא נדע) - יהודה קרסנטי 050: 4449548.

קיץ טוב
יא

לרחמינו אנו, לאנשים ולילדים אהרנוי ולכל המשפחה המורחבת
מלא טוב לחתונת אהרנון ע"ה יפעת
שתזכו להרבה נחת ואושר

"nfen nfen את האם, ואת הנניס תיקח לך"...היה? או כן היה?

התקשורת עסקה לא מעט במהלך השבועות האחרונים בפרשייה שנראתה לחלק מאיתנו כעולה מן האוב-פרשיית העלמות ילדי תימן. ימיה של פרשה זו הם כימיה של המדינה. שמעתי שיחת אקראי בחדר האוכל הדנה בשאלה עד כמה באמת נכונות הטענות שמעלים בני עדת תימן? האם אין כאן ערבוב והגזמה של קצת דמיון "מזרחי פרוע"? איך ניתן להעלות על דעת שמבצע מאורגן של העלמת ילדים יהודים בידי אחיהם, יכול לקרות? ובכלל, הרי כבר שלוש ועדות חקירה שונות בדקו את הנושא (בהלול-מנקובסקי- 1968, שלגי-1988, קדמי-1995), והגיעו למסקנות שכנראה רוב מכריע של הילדים אכן נפטרו, ואין ראיה אמיתית לחטיפה. ועדיין מנקרת השאלה ולא נותנת מנוח מדוע גנזו את הפרוטוקולים של הועדות לעשרות שנים, בהחלטה מיוחדת? האם מישהו מנסה להסתיר משהו?

אם נסכם את המכנה המשותף של כל אלפי הסיפורים בפי המשפחות נגלה את הדברים הבאים:

- כמעט כל האירועים התרחשו בין השנים 1949-1952.
- כמעט כל הנעלמים היו בני פחות משלוש.
- רוב הנעלמים היו ילדיהם של עולים באותן שנים ששהו פחות משנה בישראל.
- המספר הגדול ביותר של תלונות הוא בקרב עולי תימן.
- רוב הנעלמים נעלמו במהלך שהותם בבתי חולים, או שהם נעלמו בעודם במקום אחר אבל עם הצגת טענה לפיה הם "נשלחו לבתי חולים", כאשר בפועל הדבר לא בהכרח נכון.
- כאשר ניסו לברר מה עלה בגורל ילדיהם קיבלו רוב ההורים הסבר בעל פה שעל פיו ילדיהם נפטרו. כששאלו בדבר ההלוויה של הילד, נאמר להם שהיא כבר התקיימה שלא בנוכחותם. רישומי הפטירות לקו בחסר שהוסיף לערפול הנושא, ורבים מההורים לא קיבלו מעולם תעודת פטירה המעידה על מוות שאירע והוכח כיאות.
- צווים להתייצבות בלשכת הגיוס הגיעו בדואר לבתי חלק מההורים שילדיהם נעלמו, בהגיע הילדים לגיל המתאים.

האם הסיבה היא רצון טוב לסייע לילדים לגדול במשפחות "תרבותיות" יותר? מבוססות יותר?

האם הסיבה היא רצון לסייע למצוקות משפחות חשוכות ילדים דרך "דילול" משפחות ש"ממילא" יש להם כבר הרבה ילדים?

או אולי, כדברי אלה המרחיקים לכת עוד, פרויקט ההעלמה נועד להוציא ילדים לחו"ל, תמורת כסף טוב ... בבחינת "כי גנוב גונבתי מארץ העברים..."

נשמע הזוי?! שוב דבר בסיפור הזה אינו מתיישב עם ההיגיון, המוסר והיושר, ועל כן כמעט הכל אפשרי, כפי שתיווכחו בהמשך.

ספר מצוין בנושא המסכם את המידע וסוקר אותו מהיבטים שונים הוא ספרה של חברתנו שושי זייד מתקומה "והילד איננו". ראוי בהחלט לקרוא.

אספר מקבץ קטן מסיפורי המשפחה שלי, נסו לעקוב ותשפטו בעיניכם.

אמי אילה ז"ל, אשר גדלה באחד מהכפרים ההרריים בדרום תימן, התחתנה שם בגיל צעיר מאד (12), וילדה את בנה הבכור- חיים. זמן קצר אחר כך התגרשה, וחזרה לבית סבי וסבתי (ובארץ התחתנה עם אבי ז"ל). חיים הקטן נותר אצל אביו, דוד, ואיתו עלה לארץ, עם כל גולת תימן במבצע "על כנפי נשרים" (שקרוי גם משום מה "על מרבד הקסמים"- שם שמתאים לעלייה מפרס, כמובן) בשנת 1949.

כאן בארץ התחתן האב, דוד, פעם נוספת, ונולדה לו בתו השנייה, מרים.

בהיותה בת פחות משנתיים, נלקחה מרים מבית התינוקות במחנה העולים בראש העין ולא נודעו עקבותיה. לאם המודאגת שהגיעה כמה שעות אחר כך, נמסר שהילדה נפטרה ו"נקברה במקום רחוק". בנקודה זו מסתיימים רוב סיפורי ההיעלמות של ילדי תימן, כדוגמת הסיפור הנוסף שאביא בהמשך. עולי תימן, שרגילים היו מאד לפטירת תינוקות קבלו את גזירת הקב"ה כחלק מהחיים. (אבי ז"ל שאיבד שני אחים בני פחות משנה, בתימן, סיפר לי שבכפרי תימן, לעיתים כל ילד שני היה נפטר, בגין נחשלותה של מדינת תימן בכל המובנים). אלא שכאן, במדינת ישראל, של שנות החמישים, בכל זאת המצב היה שונה. היו בתי חולים, רופאים אחיות, מעקב רפואי ועוד. תמימותם של עולי תימן הייתה בעוכריהם.

לא כך היה עם דוד, אביה של מרים (אחות אחי, שבעצם אינה אחותי...). הדברים לא התקבלו על דעתו והוא לא שכח את האירוע. שנים על שנים חיפש את בתו האובדת בכל מקום שרק היו ריכוזי תימנים. צו הגיוס, אגרת הרדיו, ועוד דרישות תשלום נוספות שהגיעו על שמה חזקו את תחושתו. הוא אף עתר לבג"צ.

המדהים הוא שתלונתו נבדקה על ידי ועדת בהלול- מינקובסקי (1968) והתגלה שמרים היא אחת משני ילדים שלגביהם היה תיק אימוץ מסודר. אלא שלאב המודאג לא גילו דבר. האב המשיך בכל דרך לחפש את הבת. 18 שנה אחר כך, בשנת 1986 הוא שכר עורך דין, ובתוכנית הטלוויזיה ששודרה אז (אותה אני זוכר ממש כמו היום) נשבעו האבא והבן (אחי) שלא ינחו ולא ישקטו עד אשר ימצאו את האחות האובדת. עורך הדין גילה לאחר מאמץ רב, שאכן למרים יש תיק אימוץ מסודר. סגה משפטית שלא תאומן, התרחשה בהמשך, שהרי על פי החוק היחידה שיכולה לפתוח תיק אימוץ היא המאומצת בעצמה, שבמקרה דנן לא ניתן כלל להגיע אליה.

שלוש שנים ידע האב שבתו לא נפטרה, כפי שכבר היה בטוח מלכתחילה, אלא שלא יכול היה לקבל אישור לפתוח את תיק האימוץ ולגלות היכן היא. בג"צ אישר לבסוף בהליך מיוחד, לפתוח את התיק. התברר שמרים אומצה אצל משפחה של ניצולי שואה, חשוכי ילדים תחת השם החדש עדינה... לאחר שנוצר הקשר טלפוני עם עדינה, היא סירבה בתחילה להיפגש עם משפחתה הביולוגית, מחשש שמשפחתה המאמצת לא תעמוד בהלם הגילוי. לאחר זמן התרצתה, המפגש היה כמובן מרגש ביותר. 40 שנים של חיפוש (עד 1989) הגיעו לתומם. עדינה דומה כשתי טיפות מים לאחי חיים. במשך 7 שנים נוספות היא הסתירה זאת ממשפחתה המאמצת. רק לאחר פטירת אביה המאמץ, גילתה לאמה המאמצת על דבר משפחתה המקורית.

בתוכנית טלוויזיה מרגשת ששודרה אז, אני זוכר איך האב דוד, מלווה באחי, נפגשים לראשונה עם האם המאמצת, שסיפרה שלא ידעה דבר כלל על נסיבות האימוץ, והייתה משוכנעת שהיא מצילה את הילדה. עדינה עצמה סבורה הייתה כל השנים שהאם שלה הזניחה אותה.

בהמשך זכיתי גם אני לפגוש את עדינה ולסגור מעגל. היכרות זו מקרוב, נתנה לי גם מענה מסויים מדוע "הילדים"-מבוגרים הללו לא ממהרים להיחשף.

הסיפורים רבים. הם אינם מסתיימים בהפי-אנד כזה בדרך כלל.

כך למשל, לסבתי מצד אמי ז"ל, שעלתה לארץ עם סבי, והשתקעה בקריית אונו, נולדו תאומים, אחים לאימי, והאחרונים בילדיה של סבתא. ציון ואריה. השנה היא כמובן 1951, וסבתא שילדה בבית החולים תל השומר הסמוך, נהגה לחזור בלילה רגלית הביתה, לקריית אונו, ולחזור להנקה ביום שלמחרת. כך במשך כשלושה שבועות, עד אשר יתחזקו ותוכל לקחתם הביתה. בוקר אחד, כשהגיעה לבית החולים נמסר לה, שציון שהיה הגדול החזק והיפה יותר בלידתו, נפטר לפתע בלילה. סבתא ברכה בהכנעה "ברוך דיין האמת", וכשנודע לסבא שציון נקבר על ידי בית החולים, הודה להם על כך בתמימותו. סבא וסבתא לא שאלו כיצד זה יתכן שילד בריא ויפה לפני 12 שעות, נפטר פתאום... (כזכור, עולי תימן "רגילים" היו מתימן לפטירת תינוקות).

שנים חפשו האחים, דודיי, את ציון, אך כמובן לא מצאו. מכתבים ללשכת הגיוס, וכו' המשיכו להגיע....אך לשווא, הילד איננו... עד היום.

ולהבדיל, דודיי הראו לי לפני שנים את אחד מאנשי קריית אונו, הצביעו עליו ואמרו: "זה, אבא שלו השתולל, הפך שולחנות במרפאה, ואיים בסכין על הרופא, והתינוק שנחשב כמת קבור, קם לפתע לתחייה, והינה הוא לפניך".

גם סבתא מצד אבי ז"ל, מיהוד, מספרת איך בשנת 1951, כבר ידעו שנעלמים תינוקות מהפעוטונים של וויצו, ואיך ישבה והחביאה מתחת לשולי שמלתה הרחבה את דודתי לאה בת השנה, אחות אבי, כאשר באה נציגה מוויצו לשכנע אותה למסור אותה לפעוטון.

כאמור, אלה הם רק שלושה סיפורים ממשפחתי. בכל מקום בו חיה קהילה של עולי תימן, בכל משפחה תימנית מורחבת, תשמעו את אותו הסיפור כמעט במדויק.

כעת עולה הדרישה לחשוף את הפרוטוקולים של שלוש הוועדות דלעיל שבדקו את הנושא.

האם יתגלה משהו? האם שם עלו דברים שהוסתרו? לעתיד פתרונים.

דבר אחד ברור, יש כאן פצע מדמם, שמסרב להגליד, ולמרות שדור ההורים ברובו כבר אינו בחיים, דור הבנים-אחים דורש תשובות.

דומני שמהלך זה מקל ולו במעט, את תחושת ההסתרה וההעלמה שחוו כל השנים.

צפרי לופי

לפחות לשיקו

הייתי שותף לטיול מדהים לארה"ב, הקהילה היהודית בשיקגו הזמינה אותי ועוד 9 נכי צה"ל לשבועיים של הפוגה ופינוק!

כחלק מהשליחות נפגשנו עם קהילות שונות ומגוונות כמו: מפגש בבית כנסת של חב"ד, מפגש בבית כנסת הרפורמי, קהילה נוצרית אשר תומכת בישראל וכדומה. כמו כן נפגשנו גם עם הקונסול הכללי בשיקגו והוא סיפר לנו על הפעילות החשובה שהקונסוליה עושה כדי לתמוך במדינה. במהלך אחת השבתות נפגשתי עם ישראלים אשר הגיעו לשיקגו לבצע שליחות וללמד בבתי ספר יהודים, היה מרגש!!! בכל אחת מהפגישות סיפרנו על עצמנו וגם על הפציעות שלנו, אני גם סיפרתי על החיים בעוטף עזה ועל הקהילה המיוחדת שאני חי בה! במשך השעות חגגו לי יומולדת שם וזה היה מיוחד! כמובן שנהניתי מאוד מהלוח זמנים הצפוף והחוויתי שהקהילה ארגנה לנו כמו: מיני גולף, באולינג, מופעים (בלוז, מופע תיפוף), six flag (לונה פארק ענק ומדהים, מוזיאונים ועוד ועוד!!! במשך השבועיים ישנתי אצל 2 משפחות מדהימות אשר פינוקו אותי בכל מה שרציתי וגם מה שלא רציתי:) לבסוף אומר תודה גדולה לאשתי שאפשרה לכל זה לקרות!!!

איתמר דניאל

צדכון מהקייטרינג

שוק האיכרים שהיה אמור להיות באמצע חודש יולי ידחה בשלב זה לתקופת החורף במסגרת "דרום אדום". הדחייה נבעה משיקולים שונים שאינם תלויים בקייטרינג סעד.

לחצי חכאון
איתק באבלק על מות אמק
רחל חכאון
מן השמיים תנוחמו.
כל בית סעד